

RU XA

Phạm Dạ Thủy

Ru Xa
thơ Phạm Dạ Thủy
chịu trách nhiệm : Nguyễn Phan Hách
biên tập: Ngô Văn Phú
trình bày: Nguyễn Man Nhiên
sửa bản in: Y Quyên
Hội Nhà Văn Việt Nam
xuất bản, năm 2007

*Xin đi hết con đường ta đã chọn
Nẻo phù vân chớp mắt khói sương trôi
Xin nhận hết những buồn vui số phận
Để bình yên bên kia dốc cuộc đời*

PDT

CHIÊM BAO

Tôi về thơ ấu một ngày
Ấm vòng tay mẹ chặt đầy yêu thương
Hồn như giấy trắng tinh tươm
Sáng trong chưa gợn chút buồn nhân gian

Tôi về lá cũ chưa vàng
Bếp nhà ai tỏa khói lam trắng chiều
Giếng làng nguyên dấu phong rêu
Trẻ làng lâm lạp đất nghèo quê xưa

Tôi về trời chợt đổ mưa
Mà vui như thể đời chưa dập vùi

Vẫn là đứa trẻ mồ côi
Còn nguyên áo vá nguyên tôi thờ nào

Tôi về đôi mắt chiêm bao
Một ngày thôi đủ mưa vào trăm năm
Thiên đàng cõi mẹ xa xăm
Mình tôi như chiếc dằm trong tim

BÀI THƠ BA MƯƠI NĂM

Với anh

Ba mươi năm cột chặt đời nhau
Đủ đầy khổ đau hạnh phúc
Đã nhiều đêm mơ ngày thực
Chớp mắt... chiều rồi

Xin bên nhau đến hết cuộc đời
Vui tận ngày răng long đầu bạc
Ba mươi năm vùi bao nỗi khát
Ân huệ mặt trời
Còn chút ban mai

SÔNG CẠN

Có nghĩa là một thời sông đã chảy
Tuổi thơ ai con thuyền giấy chòng chành
Có nghĩa là sông từng xuôi về biển
Cuối đời sông sóng bạc khát trời xanh

Đã vắt kiệt sức mình nuôi lúa mượt
Cho đồng xanh tươi đẹp góc quê nghèo
Sông có mặt từ cha ông mở đất
Tan đâu rồi con nước cũ trong veo ?

Chỉ còn lại cái tên buồn: Sông Cạn (*)
Nơi là sông giờ thành một con đường
Giữa phố nhỏ dòng sông xưa đã chết
Để sông đời nhận nhip với yêu thương

Còn ai nhớ một thời sông đã chảy
Còn ai thương con thuyền giấy chòng chành
Chỉ mình ta trót mang hồn biển động
Nên mơ hoài Sông Cạn thưở nguyên sinh

- *Tên một con sông nhỏ ngang qua Thị trấn Ninh Hòa,*

nay là tên một con đường mới được xây dựng trên con sông đã lấp.

LỜI HẠ HOA

Thôi đừng hát nữa anh
Hãy đề nguyên bài ca dang dở
Đề nguyên nỗi buồn mưa
Đề nguyên thanh âm vỡ

Em – đóa mặt trời lặn về phía núi
Nếu làm được một hoàng hôn rực rỡ
Sẽ chẳng có gì phải hối tiếc đâu anh

Không kỷ niệm nào nín được tuổi xuân
Hạ Hoa giờ đã úa
Hun hút tháng ngày xưa...

Bài ca dang dở
Nỗi buồn mưa
Và đóa mặt trời lặn về phía núi
Sẽ một ngày nổi sóng
Bạc đầu
Ký ức xanh

Thôi đừng hát nữa anh
Mặt trời đã ngủ

BỐN MÙA

Đã cháy đến tận cùng nỗi khát
Nồng nàn đến cuối tuổi thu mưa
Chiều đông ấm lửa ngày nắng hạ
Xuân vẫn quanh ta cả bốn mùa

NHỚ

Sau bức bình phong sắc sỡ
Ta về cùng với ta thôi
Niềm vui chợt bay theo gió
Tay không còn lại một đời

Dường như có ai gõ cửa
Ồ không ! Lá rớt thôi mà

Nhà ta... hơn nghìn cây số
Một mình ta với đêm xa

Ngày vui trườn qua dốc mỏi
Mơ chi tiếng bước chân người
Ngủ đi ngủ đi, nỗi nhớ
Ngoan nào nước mắt, thôi rơi !

GỬI

Hạnh phúc vì người
Đau khổ vì người
Buồn vui do người tạo ra do người ban tặng
Trên ngực tôi một xâu chuỗi dài mê muội
Tôi lần từng hạt trong đêm
Soi gương ngắm nghĩa mỗi ngày
Hạt vui hạt buồn chen lẫn
Không vớt bỏ nổi
Thì giữ lấy trang điếm cho đời
Một trăm lần tự đổ

Không khóc trước người đau
Chỉ mặt gói biết mặn
Chỉ ngọn nến biết đau
Tôi hái thật nhiều nụ cười thật nhiều niềm vui
Từ mắt trẻ
Gieo rồi gặt nhưng...
Hạt vui vẫn chen lẫn hạt buồn

Giá mà quên được
Giá mà tan biến được
Giá mà bốc hơi được
Chạy trốn chẳng
Trời ơi ! Vòng tay người còn mở

BIÊN TẤU CA DAO

Tóc mai nay đã úa màu
Vẫn xanh cái thưở tình đầu, lạ chưa?

Yêu nhau cúc nhật cúc thưa
Về nhà dỗi mẹ chợ trưa chậ người

Chiều chiều ra ngõ trông trời

Nhớ về đấng ấy đứng ngồi không yên

Trúc xinh một góc ưu phiền
Em xinh một bóng an nhiên sao đành

Trời xanh trong mắt em xanh
Mà sao tím ngắt cái tình em trao

Xa rừng chim ngâm khúc sầu
Xa người áo cũ rũ nhàu trăm năm

Đêm đêm nước mắt rơi thắm
Tầm xuân xanh biếc nở nhâm vườn ai?

MƯA TRÁI MÙA

Mưa rơi như nước mắt
Trời thương ai nhớ ai
Xám một màu tro lạnh
Nắng vàng xưa đã phai

Giọt dài thương giọt vắng
Bong bóng vỡ trong chiều
Đêm dày treu cỏ ướt
Thương hoa gầy liêu xiêu

Mưa rơi như nước mắt
Gõ nhịp buồn vô tâm
Lời mưa như vết cắt
Thương tích đầy dấu chân

Bao giờ trời uơm nắng
Bao giờ mây trắng bay
Khắc vào ta dấu lặng
An nhiên trái tim này

CHỊ ẤY

tặng chị H.

Chị hát lời hoa nở ngày ngày
Chị khóc tình gió cuốn đêm đêm

Bên cuộc đời người
Chị làm chiếc bóng

Úp mặt vào chiều
Chị làm nắng phai

Mưa giột bốn mùa trong mắt
Chờ người đốt lửa hong khô

Có ai không
Bàn tay ấm ?

XEM ẢNH

Không phải là hai
Không số chẵn
Là ba
Nên lẻ một cô đơn
Tiếng cười
Sơ sây
Rơi vào biển
Trên cát
Vàng hiu
Mấy đóa buồn

GỌI XƯA

Đã xa lắm rồi ngày xưa của ta
Còn nhớ gì không năm tháng ủa già
Một chút tình xanh còn vương hương cũ
Lá ngày xưa ấy rụng dày lối qua

Ta gọi ngày xưa- ngày xưa im lặng
Ta gọi người xưa- người xưa mịt mù
Bàn tay một thời bàn tay con gái
Chưa cầm tay lá, lá vàng sang thu

Thời gian vô tình ủa trang thư cũ
Lời người vô tình bay xa trôi xa
Có một giấc mơ chắt đầy quá khứ
Có một góc đời chập chờn... đi qua

Ta gọi ngày xưa ta gọi người xưa
Đã cuối mùa xanh tình hóa hững hờ
Người ở bên trời ta chong mắt đợi
Những bọt bóng màu vụn vỡ trong mưa

ĐÔI KHI...

Đôi khi chẳng biết mình nhớ gì
Đầu óc rỗng không
Cả niềm vui nỗi buồn hóa bọt

Đôi khi chẳng thể khóc trước bão giông
Chẳng thể cười trước ngời ngời sắc nắng
Vô cảm trái tim đã từng say đắm

Đôi khi như cánh hoa cắm trong bình cạn nước
Cô đơn héo rũ
Cô đơn phai tàn

Và đôi khi như con rối
Quay cuồng trên sân khấu thời gian

YÊU

Người yêu mình
Suốt ngày tụng ca
Suốt ngày tin nhắn
Suốt ngày nhớ nhớ thương

Người mình yêu
Kiệm lời như lá
Với gió – rì rào
Với mưa – tí tách
Với mình – niềm không

Tiền người-mình-yêu qua sông
Tìm người-yêu-mình để... khóc

THÁNG CHẠP BUỒN

Những ngày cuối đời của mẹ
Những ngày đông
Tháng chạp buồn trong mắt
Tết đến gần
Mơ ước thì xa lắc

Từng ngày rơi đi rơi đi...
Lời nguyện cầu bay đi bay đi...

Nước mắt tràn khoe mắt
Mẹ mơ
Thêm một mùa xuân bên con nữa thôi
Thêm một ngày xuân bên con nữa thôi
Thêm một phút giao thừa đắm hương trầm ngày Tết...

Mơ ước nhỏ nhoi tan vào hư không
Niềm vui nỗi buồn tan vào hư không

Không kịp tiễn ông Táo về Trời
Không kịp mặc chiếc áo-đề-dành-mười-năm-không-cũ
Không kịp thắp nén nhang mời ba về sum họp
Mẹ đi tìm ba nơi không có nỗi buồn

Mùa xuân chưa kịp về
Mùa đông còn lưu luyến
Tháng chạp buồn rớt lại một niềm đau

TẢN MẠN CHIỀU

Quên chẳng
Phố cũ
Dấu xưa nhạt nhòa

Chiều
Ly cà phê chưa kịp đắng
Giấc mơ qua

Ta
Tro tàn
Hay than ủ

Giòn tan mưa rào đầu hạ
Mơ mưa dầm cuối đông

Quên chẳng
Phố cũ
Ai về nhớ nhung

TẬP RU

Cái chân đau chưa lành
Thêm trái tim lạc nhịp
Trời xa không thấu hết

Nỗi buồn ta đeo mang

Lá xanh rồi lá vàng
Mùa qua rồi mùa đến
Cuối đời sông là biển
Day dứt mãi làm gì

Niềm vui bỏ ta đi
Cũng đành thôi số phận
Qua hết hồi lặn đạn
Hoa lại nở cùng mùa

Ta sẽ gặp ta xưa
Hồn nhiên và xanh biếc
Ta sẽ gặp lại người
Không khổ đau hối tiếc

Trong góc đời khuất lấp
Ta ru mình mềm mại
Bình yên và hạnh phúc
Còn rong chơi cuối trời

KHÔNG ĐỀ 1

Trên vết thời gian
Heo may một thoáng
Trên mắt mỗi ai
Nhà nhạt bóng mình

Một ngày không còn ai nhớ đến
Ta như con đé già quên tiếng gáy
Trong hộp diêm buồn
Ngơ ngác bình minh

NGÀY LẠI NGÀY

Gặp lại mỗi ngày những khuôn mặt cũ
Lặp lại mỗi ngày công việc ngày qua
Ta như sen tàn
Ta như hồ cạn
Không biết đời vui hay buồn vì ta

Không có gì mới để mình được mới
Ngày lại ngày

Thơm ngát chiều
Hoa tình yêu nở muộn

Người đợi từ trăng tròn
Chiều quyến rũ
Ta trôi...

NGÃM...

Ta ngồi giữa cõi chiều ta
Sắm soi từng sợi tóc già trên tay

Ngẫm đời mấy cuộc tình say
Mấy đêm trắng giấc mấy ngày chiêm bao

Xin người nỡ khúc đồng dao
Đề ru đây những khuyết hao nỗi mình

TUỔI CHIỀU XANH

Bắt chợt đến giữa đời em, rất thực
Một hoàng hôn rực rỡ – tuổi chiều xanh
Con tim đập rộn ràng trong ngực
Con tim vui từ em có anh

Bỏ lại sau lưng bình minh xám ngắt
Những ngày buồn đêm lạnh gió chành chao
Bỏ lại sau lưng ánh đèn hiu hắt
Không đủ soi đời, chỉ sáng chiêm bao

Bắt chợt sáng đóa mai vàng nở muộn
Như tình yêu cháy lên sau giấc ngủ dài
Đẹp mê muội sắc vàng gom từ nắng
Chắt từ trăng ảo tưởng chẳng hề phai

Ta cũng vậy, bắt chợt thành tri kỷ
Rót vui buồn cho nhau đa mang
Tuổi chiều xanh mặc thời gian úa
Con - tim - vui thôi hát phận lỡ làng.

TAM ĐẢO

Không thể không nghĩ đến
Con số 9
Của một ngày trong tháng
 một tháng trong năm
 một năm trong đời

Tam Đảo
Sương đêm ấy không tan
Cái lạnh xoắn xuýt
Ký ức xanh

Quay quắt nhớ
Tường tượng để mà khát
Miền Trung nắng gió
Thèm một-đêm-sương-ngũ-sắc

Im lìm Tam Đảo cuối trời...

HOA ĐÃ THUỘC VỀ MÙA

Có một giấc mơ nuôi bằng nỗi khát
Một ngày mười ngày trăm ngày...
Giấc mơ lớn hơn niềm tin
Vỡ òa tình yêu có thật
Hoa đã thuộc về mùa

Sài Gòn vào thu
Cà phê Blue
Nồng nàn hơi ấm
Ta hóa thành đôi chim
Ria cánh cho nhau bằng đam-mê-tháng-tám

Chậm và muộn
Im lặng tận hưởng

Xin đừng bắt em tin
Tận cùng ngọt ngào là cay đắng
Cuối niềm vui là nỗi buồn

Cầm lời hẹn em về
Nước mắt gửi vào sương

XA VÀ GẦN

Tình cờ
Đổ vào nhau
Quen hơi không dứt nổi

Chắc gì có tình yêu
Làm gì có tình yêu

Tay cầm tay
Trái tim khóc thét
Máu lạnh sống lưng
Cố gắng giữ lại cảm giác gần gũi
Như tình yêu

Không xa được không quên được
Quen rồi
Như cơm cá
Như ăn ngủ

Không xa được không quên được
Đành cầm tay
Và mơ...
Mặc trái tim khóc thét

Hai tâm hồn-hai con đường song song
Hai bàn tay giao nhau
Mụ mị
Như tiếng thở của đêm

Không xa được
Đành gần

ĐỐT

Châm ngọn lửa bất lực
Đốt cái tình y nguyên
Nghìn con chữ lì lợm
Cứ cựa mình trong tim

Khói tỏa mờ bốn phía
Không chịu bay về trời
Mây giăng trong ngực xám
Mưa cay đây mắt ai

KHÔNG ĐỀ 2

Biền biệt người đi
Chiều say gió
Ta về
Đóng cửa nhốt tàn đông
Nhớ nhưng
Xin hãy vùi tro lạnh
Xin tắt giùm ta ngọn lửa lòng

LINH CẢM

Đã linh cảm thấy điều bất hạnh
Giọt nước hiếm hoi trong cơn khát bị hắt đổ
Niềm mơ hồi sinh vụn vỡ
Một đời chờ đợi
Một đời về không

Lũng thững chiều đông
Một mình soi bóng
Lòng ngực trái tim đau thắt
Bàn tay vô hình

Linh cảm ứng nghiệm
Lời chúc phúc tan tành
Lăn lóc về phía gió

DÂY TÌNH EM BUỘC

Thế là bắt được anh rồi
Trốn sao cho thoát hỡi người em yêu

Sớm mai rồi đến cuối chiều
Dối lòng rằng chẳng phải yêu đâu nào

Mà yêu thì đã làm sao
Nhớ nhưng là chuyện tự bao nhiêu đời

Anh là anh của em thôi
Dây tình em buộc anh rời được không ?

THƯ GỬI CHỊ

Nhà không có đàn ông

Như nồi không vung
Như nhà không nóc
Cây đinh em đóng trên tường không chặt
Ôc vít lung lay
Đêm
Mưa xối chỗ em nằm
Hong bao giờ hết ướt

Nhà không có đàn ông
Trà nhạt
Rượu nhạt
Bạ ghé môi bọt bọt
Tiếng cười lạnh khô
Uống mười hai cốc nước trong ngày
Mười hai tiếng đồng hồ trong đêm bỏng khát

Nhà không có đàn ông
Cái nóng nóng như lửa
Cái lạnh lạnh như băng
Hoa lười nở, lá lười xanh
Chị ơi ! Đóa môi em tỉnh mơ cũng héo !

CHẬM

Chậm mất nửa đời
Người vờ không biết

Ngõ mình chật hẹp
Lối người thênh thang

Nỗi nhớ chưa tan
Bóng chiều lồng lộng

Lẽ nào định mệnh
Xui ta nghìn trùng

Phía người sương giăng
Phía mình sóng dội

Lời ru lạc lối
Gỗ mòn gót khuya

Còn lời ru cuối
Mưa chan đầm đĩa

TRĂM NĂM

Anh bảo đời ta chẳng có gì vui
Nếu không còn những hẹn hò ngóng đợi
Nếu không còn tình yêu em sớm tối
Nếu chúng mình không còn nghĩ về nhau

Cỏ sẽ héo hon - hoa sẽ úa màu
Biển sẽ nhạt - trời chẳng còn xanh nữa
Và sẽ tắt trong tim ta ngọn lửa
Lòng ngực lạnh buồn đây ấp tàn tro

Có phải không “chú gấu ngây ngô”?
Anh đã nói cùng em như thế đây
Lời nói gió bay chỉ còn sóng bể
Vỗ ầm ào cho biển chẳng bình yên

Xin vui chôn những tháng ngày quen
Gửi theo gió nỗi lòng em bồi rồi
Sẽ chẳng còn những hẹn hò ngóng đợi
Nhưng vẫn hoài thương nhớ đến... trăm năm

IM LẶNG

Không email
Không tin nhắn
Điện thoại... ngoài vùng phủ sóng

“Người ta thường im lặng để nhớ nhau”
Người đã ru tôi dịu dàng như thế

Ngây thơ như thể
Thuở yêu đầu
Tin và nhớ
Ngóng xa nghìn cây số

Một chiều vô tình ngắm đôi bàn tay mở
Chẳng chịt chỉ tay
Mờ mịt dấu người

Im lặng
Đêm trôi

THẾ LÀ...

Tưởng nhớ bạn thơ Phạm Duy Tân

Anh gom hết nắng mai ở thế giới này
Để làm hành trang về thế giới khác
Anh thức dậy uống đầy bình minh
Rồi lặng lẽ đi tìm một hoàng hôn thất lạc

Thế là trống một khoảng trời thơ
Thế là vắng một dáng đời phiêu bạt

Trời chợt đổ mưa
Mưa vừa đủ đổi màu khăn áo
Mưa vừa đủ làm nên dấu lặng
Uớt mắt bạn bè ngỡ ngác niềm đau

Ngủ yên nhé trái tim
Thơ sẽ hát ở nơi không nước mắt
Ngủ ngoan nhé trái tim
Đề nhớ thương ở lại thế gian này...

CHIỀU TAM ĐẢO

Tam Đảo còn xanh
Chiều đã chín
Mây quần chân người
Ta- khói sương
Cách nhau ba bước
Đi không tới
Tảng-đá-đời-ai
Chấn giữa đường

ĐỌC THƠ

Khắc khoải u hoài
Nhắm nháp từng miếng, từng miếng
Nghe đủ ngọt ngào
Nghe nhiều đắng chát
Nghe muối mặn gừng cay
Tươi nguyên dư vị cuộc đời

Lời trần tình đĩnh đạc
Chia xẻ

Giải bày

Tôi xin nhận phần giông bão
Làm cảnh cây cong vượn
Lá rơi muôn trùng
Để cuộc hẹn về
Để lá mệnh mông

Khi anh viết tên người
Giọt nước mặn không chỉ ứa ra từ cát ướt
Mắt lá mùa thu
Long lanh

Và ai nữa
Giọt nước mặn không chỉ ứa ra từ trống-rỗng-đêm
Điều bí mật sẽ không còn bí mật

LỬA

Phải đâu đã lụi tàn
Vùi trong tro một vụn than còn đỏ
Người cời lên
Thổi bùng thành ngọn lửa

Trong lung linh bóng vờ
Tôi đã tìm thấy người
Trong nồng nàn hơi thở
Tôi đã tìm thấy tôi

Tỉnh dậy sau cơn mê dài
Mắt chói lòa ánh nắng
Lửa đã cháy và sáng
Tôi ngỡ ngác nhìn mặt tình yêu

VÍ DỤ, MỘT NGÀY...

Ví dụ
Một ngày Đà Lạt không thông Đà Lạt không hoa
Đà Lạt có còn thơ mộng nữa ?

Thông đứng giữa trời reo vui với gió (*)
Hoa thấm sắc màu trong nắng trong mưa
Thông và hoa không thể thiếu nhau
không thể vắng nhau một ngày điếm tô phố núi

Dẫu có thác có hồ có rừng có suối
Đà Lạt sẽ buồn khi thiếu tiếng thông reo
Đà Lạt sẽ xám màu sương nơi đầu dốc cuối đèo
khi vắng nghìn hoa thêu trên nắng lụa

Thông và hoa luôn bên nhau trong tình yêu Đà Lạt
Sẽ lấp hết hoang vu trong gió lạnh cuối chiều

Ví dụ
Một ngày thông không hoa
Một ngày hoa không thông
Đà Lạt có điu hiu ?

Ví dụ
Không phải cây lá vô tri
Một ngày anh không em
Một ngày em không anh
Trái đất còn như cũ ?

() Ý thơ Nguyễn Công Trí.*

VỚI TÌNH ĐÀU

Mỗi ngày em tàn phai một chút
Thời gian buồn nhan sắc hóa người dung

Em chờ anh suốt tuổi thanh xuân
Anh lại tìm em giữa chiều bóng xế

Chỉ có một điều luôn hồng sắc trẻ
Tình yêu đầu trong góc khuất tim em

VÀO THIÊN

Ném buồn vào gió buồn bay la đà
Cơn mơ đã dứt buồn còn chưa xa

Hai bàn tay không tình yêu đã hết
Đời vẫn mệnh mông trái tim sắp kiệt

Tĩnh tâm vào thiên cơn khát chưa nguôi
Tụng ca tuổi mình hoàng hôn buông tím

Ném buồn vào sông buồn xuôi về biển
Bắt chợt chồm lên nghìn sóng bạc đầu

Một ngày quá ngắn một đời qua mau
Giấc mơ cỏ lau nhuộm mình trắng xóa

Tụng ca tuổi mình gặp chiều xa lạ
Tĩnh tâm vào thiên hoang mạc niềm vui

PHÁC HỌA

Người lấy đi giấc ngủ của tôi
thay thế bằng giấc ngủ khác
Người đập vỡ tình yêu của tôi
trả lại bằng tình yêu khác
Ngỡ như sòng phẳng
Ngỡ như đủ đầy
Nhưng
Không còn nguyên mẫu
Tôi xa lạ chính tôi

Tùng đêm mộng dữ
Đổi mặt cô đơn
Nổi trống không ghê rợn
Cố gắng dỗ dành giấc ngủ
bằng mật ngọt đầu lưỡi
bằng phấn hoa nức lòng
Vẫn không tìm được yên bình ngày cũ

Chấp vá từng mảnh đêm đen trắng
Người từ mộng寐 bước ra
Lạnh cuộc tạ từ
Niềm vui đứt nối (*)
Lặp lại bao lần đứt nối
Nỗi buồn dập xóa còn nguyên

Tôi-ngày-xưa đâu rồi ?

()Thor Vân Hạ.*

MỘT CHÚT HƯƠNG HÀ NỘI

tặng H.H

Tôi trông trước nhà cây hoa sữa
Đã mấy mùa hoa đào dạt đưa hương

Dịu dàng quá một chút hương Hà Nội
Len vào lòng tôi chao ôi là thương !

Hương quyện tóc Hà Nội thì xa lắc
Tưởng tượng hoài... hẹn mãi một lần thăm
Biết bao giờ gặp mùa thu Hà Nội
Thương nỗi mong chờ ấp ủ bao năm

Thôi tự đổ mình Hà Nội quanh đây
Hoa sữa trước nhà, phố trong màn ảnh
Tin tức mỗi ngày, tiết trời ẩm lạnh
Hà Nội gần, gần lắm đấy thôi

Dù biết vậy vẫn thương mình thua thiệt
Hơn nửa đời làm con kiến loanh quanh
Con kiến nhỏ bò lên cành hoa sữa
Tha chút hương đem về tổ để dành

Dịu dàng quá một chút hương Hà Nội
Chẳng phải vô tình hương đắm giấc mơ xanh

KHÔNG ĐỀ 3

Vườn vắng mình em buồn dạo bước
Người đâu chỉ thấy bóng chiều rơi
Có chùm hoa nở từ đêm trước
Hương ủ chờ ai đã nhạt rồi

TIẾNG CHIM

Không còn nữa những ngày mây xám
Nắng đã rực vàng
Trái hòn mình ra phơi
Sao vẫn còn giá buốt

Không còn nữa mưa dầm gió thốc
Hơi ẩm mùa xuân đã đầy
Sao căn phòng vẫn lạnh

Cây không còn cành không
Vườn đã dày bóng lá
Sao vắng bước chân người

Xua tan giá buốt

Xua tan nỗi buồn
Xua tan trống vắng
Tiếng chim
Đáp lời

MỘT CHÚT THU VÀNG

Người là thực hay là mơ
Mà đem ảo ảnh giăng bờ chiêm bao

Chút tình như gió xôn xao
Chút duyên ngày cũ gửi vào xanh xưa

Lơ ngơ giữa buổi chợ trưa
Gọi ngày tháng muộn gặp mưa trắng chiều

Vui buồn còn được bao nhiêu
Voi đây thỏ thảo chia đều nhân gian

Chỉ xin một chút thu vàng
Xin đừng đổ lá lữ làng đời cây

XANH

Tuy Hòa xanh trong ta
Như một nhánh lá biếc
Trên cây đời thao thiết
Tình thơ nở ngời ngời

Sông Ba ngày tháng trôi
Tháp Nhạn hoài lộng gió
Ta như người mắc nợ
Dang dở mấy chuyến tàu

Lặng lẽ ta chờ nhau
Giấu thầm bao ước vọng
Nhớ thương ủa như sóng
Trái tim đầy trắng xuân

Mơ một miền thơ ngân
Chợt buồn như mưa vỡ
Ta như người tình lỡ
Khát cháy mùa thơ xưa

Hẹn một ngày thổi gió
Ta xanh trong Tuy Hòa

GỬI...

Một đồ vỡ đã được dự báo
Một kết thúc đang được hình thành
Thế mà em vẫn ngu ngơ tin là lời ru dỗ
Hồn nhiên quy cho số phận để níu giữ yên bình

Chấp nhận khổ đau
Em đã yêu nhớ buồn vui trong xa cách
Nào dám ước mơ đủ đầy hạnh phúc
Chưa từng nghĩ đến chia xa
Thế mà xa

Sự thật phủ phàng nhanh như lũ quét
Em đón nhận với nỗi đau dao cắt
Hẫng hụt bất ngờ
Ngơ ngác trước những điều anh nói
 những lý do những đề nghị những dỗ dành
Ám ảnh bởi những câu chữ anh viết
Như từng ám ảnh bởi những mảnh trăng vỡ nát
 trên mặt biển đêm
Em mệt nhoài

Tự hỏi
Tình yêu là hoa
Hay là nấm độc ?

CHIA TAY

Gửi B.

Không nói lời chia tay
Không hẹn ngày gặp lại
Anh đứng như dáng cây
Bên dòng đời chảy mãi

Nỗi buồn gửi theo gió
Nỗi nhớ hòa cùng mây
Em nhận về tất cả
Mất môi người đắm say

Em đi ngày đã vội
Anh giữa chiều bóng đổ

Mãi vọng dòng sông trôi
Đôi tim con thuyền nhỏ

Không một lời chia tay
Mà lòng bao sóng vỗ
Trăm năm phút giây này
Em thành người mắc nợ

MÀU ĐÊM

Lời tạ từ chiều
đường đột
tên bay
Găm vào đêm đen hóa thành đêm trắng

Giấc ngủ tan rồi cơn mơ cũng lặng
Chong chong mắt đỏ về nơi sương mù

Nhớ mình
nhớ người
một đêm mùa thu
một ngày mùa xuân
Đỉnh tình yêu hát

Kỷ niệm xanh rêu
Buồn
soi rượu nhạt
Giấc ngủ không về đêm vắng màu đêm

DỰ CẢM

Rồi sẽ trôi vào ký ức
những ngày tháng này
những kỷ niệm này
những lời yêu dấu ấy
Mùa sẽ vàng trong tâm tưởng mai sau

Rồi sẽ phai nồng nàn một thuở
Quanh ta bốn phía gió lùa
Hạnh phúc chỉ là chiếc bóng
Tìm hoài... đôi mắt hư vô

Rồi sẽ quên những gì đã nhớ
Sẽ tan ảo tưởng vĩnh hằng

Cỏ non sẽ úa vàng một sớm
Lời yêu rồi cũng gió rong hoang

Dự cảm buồn ủa về như sóng
Chẳng chút bình yên sau mưa nắng dài dài
Đã cháy đến tận cùng ngọn lửa
Phút thềm là mình trong tĩnh lặng đêm sâu

MẸ VÀ ĐẤT

Núm nhau của chị em con mẹ đã chôn sau vườn, nơi có mấy gốc chuối già, lá tả to vì gió
Sáu năm bố mẹ sống bên nhau, sáu năm hạnh phúc buồn vui con nào tỏ.
Chị em con bé như hạt thóc, tuổi ăn chơi vùi vĩnh biết gì đâu
Ba mươi tuổi bố vĩnh viễn ra đi, con khăn trắng trên đầu, vẫn vô tư trong cảnh đời cùng cực. Bữa điếm tâm – nửa miếng bánh mẹ chia mỗi sáng, suốt tuổi thơ có biết chi cao lương mỹ vị để mà thềm

Ngày tháng trôi, trong tình yêu của mẹ, lớn lên, nối nghiệp bố con trở thành cô giáo. Con mơ ước thật nhiều...
Ngôi nhà đất sẽ xây thành nhà gạch. Sẽ sắm xe chở mẹ đi hóng gió mỗi chiều. Sẽ suốt đời trong vòng tay mẹ thương yêu. Hạnh phúc đời con sẽ tô hồng đời mẹ

Chợt một sớm, nơi xa ấy chừng như bố gọi. Mẹ ra đi khi con còn cơ cực quá mẹ ơi !
Chưa dâng mẹ một miếng ăn ngon, chưa chăm mẹ một thang thuốc bổ
Em trai con lớn lên trong chiến tranh lở thầy, lở thợ, không nghề nghiệp, không bạc tiền, lầy lắt giữa dòng đời cuộn chảy, chơi vơi
Con – chiếc phao cứu sinh đã kiệt sức rồi. Chiếc phao mỏng dần, mỏng dần trong vũng xoáy
Mẹ ơi ! Con phải làm sao giữa dòng đời vẫn vô tình cuộn cuộn chảy. Cả con bây giờ cũng chơi vơi, chơi vơi
Núm nhau của chị em con đã hòa chung với đất – Đất của ngày-xưa-có-mẹ. Đất của hôm-nay-mồ-côi. Đất của tình-yêu-và-kỷ-niệm-muôn-đời
Con đã khóc, nhiều đêm con đã khóc. Biết làm sao giữ Đất, Đất ơi !

VỚI THÁI NGUYÊN

Một năm xa Thái Nguyên
Một năm... chiều núi Cốc
Kỷ niệm cựa mình đau ký ức
Bạn bè thân yêu ơi!

Tiếng cười chưa vơi
Bàn tay còn ấm
Măng rùng còn đắng

Và đêm mưa còn ướt mắt đến giờ

Một thoáng như mơ
Nhớ thương vương mãi
Day dứt buồn
Chưa trở lại Thái Nguyên

Ngóng về thành phố bình yên
Chùng như nghe tiếng gọi
Mùa thu lại về
Mùa thu mong đợi
Hẹn một chiều-măng-đăng nhé, Thái Nguyên!

NGHĨ VỀ THIÊN

Gửi MQ

Đời động thê
Cõi Thiên tâm có tĩnh
Giữ ưu phiền
Thoáng chốc lại y nguyên
Vui bất chợt
Chưa ấm lòng
Đã lạnh
Đã buồn dâng
Loang tím tận cõi Thiên

BÁT LỰC

Vượt nghìn cây số
Qua bao núi đèo
Đắm đuối trong mắt biển
Không vượt nổi một gang tay số phận
Đắm đuối trong mắt nhau

VỚI ANH

Em choáng ngợp trước một trời ánh sáng
Hào quang anh – ảo ảnh giữa đời thường
Vô tư nhớ và yêu và mê muội
Để nhận về nghìn nghìn giọt đau thương

Anh đâu biết thu tàn cuối phố
Lối em đi trút lá ưu phiền

Ngày thánh thiện đã xa
Chiều giông gió
Em chòng chành trên sóng nhớ mình em

TÌNH KHÔNG

Đùng cay đắng thể ời người
Tôi còn nửa trái tim rời rã đau
Áo xiêm xưa đã rũ nhàu
Gấm hoa giờ cũng qua cầu gió bay

Còn thu vàng vắng heo may
Còn thơ vàng nhạt chút ngậy ngất tình
Đi tìm đóm lửa phiêu linh
Đã xa hun hút một mình với đêm

Thoảng lời trách móc dịu êm
Ngỡ như ai hát cho mềm lòng ai
Đâu còn ngày rộng tháng dài
Sông đời sắp cạn nắng mai đã chiều

Tôi còn chỉ nửa lời yêu
Vời xa cái thuở mộng nhiều bướm hoa
Đành thôi làm ngọn cỏ già
Gửi xanh cho những ngày xa mắt rồi

TIẾNG CHUÔNG

Tiếng chuông lạc lõng
vọng trong
đêm buồn
Sám hối
nửa đời
câu kinh chưa chín

Lời thâm bay lên
Tiếng chuông rụng xuống
Trái tim thương tích
biết còn thanh âm?

Vòng tay đã rơi
người đi
rất vội
Lời yêu vụn vỡ
lả tả đầy chiều

Thà quên câu kinh
Thà thôi sám hối
Dắt tiếng chuông về
tiễn một tình yêu

ĐÊM BIỂN

Đêm
Trăng rơi triệu triệu giọt vàng trên lòng bàn tay
Sóng dịu dàng như chưa từng cuồng nộ
Biển êm đềm như chưa từng bão tố
Ta bình yên như chưa từng khuyu gối giữa đời này

Đêm
Ta một mình ghêu ngao hát thơ ta
Biển dạt dào vỗ nhạc
Tiễn những ngày buồn lụi sâu vào quá khứ
Nhủ lòng hãy bước đi đừng ngoái lại làm gì

Cát ấm dưới chân
Lời ru trong ngực
Trăng đắm đầy hồn
Tạ ơn đời
Trái tim ngân...
Những nốt trầm hạnh phúc

RU XA

Có một nẻo về mình tôi đếm bước
Thôi xin chào huyền hoặc một bóng ma
Quên đi nhé những lời ru mộng寐
Có hay không rồi cũng vậy thôi mà

Đừng nói nữa ngày vui giờ đã nhạt
Khoảng trời kia sương khói đã giăng mờ
Nắng đã khác gió mưa giờ cũng khác
Cả tôi giờ cũng khác với tôi xưa

Thì sá gì chiêm bao hay đời thực
Sá gì thơ xót đắng trái tim buồn
Xa lạ quá những nồng nàn ngày cũ

Xin người đừng thấp lại ánh trăng... suông

Nẻo tôi về bình yên hay giông bão
Chẳng cần ai sánh bước để chung đường
Hạnh-phúc-khổ-đau chẳng đầy ngõ nhỏ
Có bàn tay nào gỡ nổi tơ vương

Phạm Dạ Thủy

Nhà thơ. Tên thật **Phạm Thị Hoa**, sinh ngày 09-5-1950 tại Ninh Hòa, Khánh Hòa. Hiện ở tại quê nhà. Bắt đầu viết năm 1980. Cộng tác với các tạp chí trong nước.

Tác phẩm đã xuất bản:

Biển Xanh Không Bình Yên (thơ, hội VHNT Khánh Hòa, 1997), Gửi Người Chiêm Bao (thơ, Văn Học, 1999), Bóng Lá (thơ, Văn Học 2001), Chiều Biển Lặng (Hội Nhà Văn, 2002), Đêm Và Ngày Và Ta (thơ, Hội Nhà Văn, 2004), Ru Xa (thơ Hội Nhà Văn 2007)

(Tác Giả Việt Nam – Lê Bảo Hoàng)